

*Hồi Thư Bốn Mười Sáu***THIÊN TÀN KIẾM THỦ**

Người của triều đình làm việc quả nhiên không giống với người trong giang hồ, tuyệt đối không rời rạc như kiểu cách của người trong giang hồ.

Ba người Hàn Tiểu Tranh đến vùng phụ cận bãi lau chờ trước. Trời vừa tối, các lộ nhân mã cũng dần dần kéo đến, lúc trời đã hoàn toàn tối đen, tất cả thành viên đều đã tề tụ đông đủ.

Bảy mươi người của Thần Điện dinh tất cả đều mặc đồ đen, đeo đại đao, ngoài ra mỗi người còn mang theo một thanh sắt dài một thước, đây hiển nhiên là quy tắc của người từ trong sáu cánh cửa tuyển ra. Bảy mươi người đều đứng im lặng, không có một chút tiếng động. Quả là được huấn luyện rất nghiêm ngặt.

Ngự tiền thị vệ lại mặc toàn bộ là áo vàng, trong đó hai người nhất phẩm đai đao thị vệ khí vũ phi phàm, giơ tay nhắc chân đều có khí thế hơn người.

Hàn Tiểu Tranh bất giác cảm thấy khoảng cách của hai người này quá xa, Đoạn Như Yên lại cảm thấy buồn cười.

Thiên Tàn Thập Nhị Kiếm thì có chút cổ quái, có đủ cao lùn mập ốm đẹp xấu, áo quần cũng loạn xạ cả lên, chỗ duy nhất họ giống nhau là cả mười hai người đều có khuyết tật.

Mà loại khuyết tật này là do trời sinh ra thế chứ không phải sinh ra rồi trời mới ban cho. Lúc đầu, Hàn Tiểu Tranh không phát hiện được khuyết tật của người đầu lĩnh là ở đâu, ngũ quan tứ chi đều đầy đủ, sau cùng mới thấy hắn này giờ không hề nói câu nào mới đột nhiên phát hiện: thì ra hắn là một người câm?

Kỳ lạ là theo lý thì người sinh ra đã câm sẽ đồng thời là người điếc, còn hắn xem ra dường như thính lực rất kiện toàn, người của hắn nói chuyện với hắn, hắn có thể hiểu được hết ý.

Đến Bất Nhị Môn, Hàn Tiểu Tranh đã ngưỡng mộ từ lâu, chỉ là chưa có dịp gặp gỡ mà thôi. Tất cả đệ tử của Bất Nhị Môn đều là nam nữ thanh niên, võ công mà họ luyện tập phải là một nam một nữ cùng luyện, hoặc song kiếm, hoặc song đao, hoặc một đao một kiếm. Cả chương môn của họ cũng có hai người, mà còn là một nam một nữ, tuổi tác cũng chưa đến tứ tuần.

Nghe nói từng cặp người trong môn phái này đều là đồng sinh cộng tử, chưa từng có một người chết một người tiếp tục sống. Chỉ cần giết được một người trong đó, người còn lại sẽ liều mạng với đối thủ theo kiểu người sống ta chết, sau khi thắng rồi cũng tự sát, chiến thành lưỡng bại câu thương thì càng tốt, thắng không nổi thì chết dưới tay đối phương.

Nghe thì có vẻ kinh tâm động phách, nhưng đồng thời cũng có chút cảm động.

Rất nhiều người miệng nói đồng sinh cộng tử nhưng thực có thể làm được thì có mấy ai?

Thánh Thiên Pháp Vương là một người hình dáng như hòa thượng Tây Vực, hoàn mi báo nhãn, cái lỗ mũi sụp xuống giống một miếng thịt, chắc là lúc nhỏ do bị đung dập nên mới ra hình dạng như vậy...

Còn Bàn Đại Tiên thì không biết tìm ở đâu ra một cái áo màu đỏ để thay, đáng tiếc là nó có vẻ quá ngắn nên mặc vào lộ rõ cả tay lẫn chân ra, làm cho người ta không khỏi lo lắng, sợ nhầm đây là cái bánh tét gói không cẩn thận để lòi nhân ra.

Đệ tử của ông ta quả nhiên ai cũng ốm như khỉ. Thậm chí dù cho có xem họ là khỉ thì cũng là một phần khá ốm, khá nhỏ trong đám khỉ, có mấy người nhìn như là một khúc cây, khiến người ta sợ bị gió thổi cũng bay đi mất.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ đến điều Hạ Vũ nói người võ công càng cao thì càng ốm, bất giác cứ đưa mắt nhìn đến mấy người ốm nhất, chẳng ngờ đổi lại bị họ trừng mắt, Hàn Tiểu Tranh đành phải quay đi.

Hạ Vũ thấy toàn bộ mọi người đã đến đủ trước giờ quy định thì rất vừa ý. Nàng chậm chậm nhìn qua một lượt rồi nói: “Việc duy nhất chúng ta cần làm hôm nay là diệt cho tận gốc sào huyệt của Lục tặc. Chư vị có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào! Nhưng không được để chúng nó nhìn ra là người của quan phủ làm!”.

Ngừng một hồi lại hỏi: “Còn gì chưa rõ không?”, không có ai lên tiếng.

Hạ Vũ nói một cách quả đoán: “Nếu đã hiểu rõ hết rồi, vậy thì chúng ta chia thành bốn đường tiến công vào, Đông lộ do các huynh đệ Thần Điện dinh phụ trách; Tây lộ thuộc về Thánh Thiên Pháp Vương và chư vị thị vệ đại ca; phía Nam giao cho các huynh đệ Bất Nhị Môn và Thiên Tàn Thập Nhị Kiếm; số người còn lại phụ trách cửa Bắc! Bây giờ phân đầu hành sự! Sau khi đột nhập vào, lấy tiếng địch của ta làm hiệu, nhất tề động thủ! Chú ý cần phải tốc chiến tốc thắng! Rồi, xuất phát!”.

Mấy lộ nhân mã như một mũi tên bắn vào bóng tối.

Hàn Tiểu Tranh, Đoạn Như Yên, Hạ Vũ, Bàn Đại Tiên cùng với số đệ tử của Sáu Quỷ Môn tiến công vào cửa bắc.

Hàn Tiểu Tranh bám sát phía sau đội ngũ, trong lòng nghĩ thầm: “Hạ cô nương tuổi còn trẻ, lại là phận nữ lưu mà có thể khiến những nhân vật như nhất phải dãi dãi đao thị vệ cũng phải nghe theo kế hoạch, thật không đơn giản chút nào!”.

Nhóm người này nhanh chóng nhờ bóng tối, đã tiếp cận với Lục vương phủ.

Hàn Tiểu Tranh rất bình tĩnh, vì Thần Thủ đã không có ở đây, mà bên này lại có nhiều cao thủ đến thế, cho nên trận quyết chiến này dường như đã định trước bên nào ngã quy rồi.

Sau khi đã tiếp cận vào sát tường viện, Hạ Vũ ghé sát tai Hàn Tiểu Tranh nói nhỏ: “Hai người chúng ta vào trước!”.

Hơi thở của nàng phà vào bên tai Hàn Tiểu Tranh, mang theo một sự ấm áp khiến lòng Hàn Tiểu Tranh rung động, nhất thời không phản ứng kịp.

Hạ Vũ đã như chiếc lá liễu lướt lên rồi.

Hàn Tiểu Tranh giật mình, như vừa tỉnh mộng, vội vã phóng lên theo.

Theo kinh nghiệm mà lần trước Hàn Tiểu Tranh vào cứu A Vân, cũng tức là Đoạn Như Yên, biết rằng phía sau bờ tường này chắc chắn có mai phục, nên thân người vừa lướt lên, Hàn Tiểu Tranh đã rút kiếm ra khỏi bao.

Quả nhiên, người còn trên không, Hàn Tiểu Tranh đã nghe tiếng ám khí xé gió vụt đến.

Hàn Tiểu Tranh cũng không lên tiếng, chỉ hươ kiếm trong tay nhanh như điện xẹt.

Mấy đốm lửa lóe lên, hiển nhiên đó là do kiếm và ám khí chạm nhau mà thành.

Hàn Tiểu Tranh vừa sử dụng Thiên Cân Truy, thân người đã như quả cân chìm xuống nước, nhanh chóng rơi xuống. Chính trong chớp nhoáng đặt chân xuống đất, Hàn Tiểu Tranh cảm giác được hơi gió của ít nhất là ba món binh khí đang vọt tới thay lời chào đón.

Bằng cảm giác, Hàn Tiểu Tranh biết kiếm của mình đã đâm trúng hai người, tên còn lại thì bị hai chân Hàn Tiểu Tranh kẹp chặt cổ, vặn xương gãy lìa.

Liên nghe tiếng Hạ Vũ hỏi nhỏ: “Giải quyết rồi chứ?”.

Hàn Tiểu Tranh đáp: “Số xuất hiện đã bị loại trừ hết rồi!”.

Lúc này, nhóm người Đoạn Như Yên bên ngoài tường cũng đã lướt vào rồi.

Hạ Vũ đưa tay móc ra một ngọn cỏ lau, tước vài cái rồi đưa lên miệng thổi, liên vang lên một hồi âm thanh trong vắt như tiếng địch.

Hàn Tiểu Tranh giờ mới té ngửa thì ra “tiếng địch” mà nàng nói là chỉ loại “địch lau” này đây.

Trong bóng tối như vậy, tiếng địch quả nhiên khác thường, truyền đi rất xa.

Lập tức liên nghe thấy tiếng đánh giết ở phía Tây vọng lại.

Tiếp theo sau là phía Nam, phía Đông cũng vang dậy tiếng xung sát ngất trời. Thậm chí bên phía Đông còn có ánh lửa vọt thẳng lên trời. Bấy giờ, gió đang thổi lại đúng từ hướng Đông.

Hàn Tiểu Tranh nhủ thầm: “Người của Thần Điện dinh chắc bình thường đã quen với việc giết người phóng hỏa rồi”.

Hạ Vũ trầm giọng: “Chúng ta cũng ra tay thôi! Nhắm về hướng cái nhà cao to nhất ở giữa mà đánh vào!”.

Tiến triển rất thuận lợi, ít nhất thì tình hình bên hướng của Hàn Tiểu Tranh và Hạ Vũ là như thế. Người của Lục vương phủ dường như cứ đụng đến là vỡ tan, Hàn

Tiểu Tranh xông lên phía trước, Bàn Đại Tiên đoạn hậu, như tiến vào chỗ không người.

Sát tính của Hàn Tiểu Tranh nổi lên, bất tri bất giác đã bỏ nhóm người còn lại một đoạn khá xa.

Đến lúc Hàn Tiểu Tranh trở tay kiếm sắp chém thêm một người, hốt nhiên nghe thấy tiếng hô của Hạ Vũ: “Hàn Tiểu Tranh huynh đệ...”.

Âm thanh dường như đã cách xa ngoài bảy tám trượng.

Hàn Tiểu Tranh giật mình, vội vã quay lại thì đã không còn thấy bóng dáng những người khác, ngoài bảy tám trượng đã nghe tiếng binh khí giao nhau khá kịch liệt.

Giữa Hàn Tiểu Tranh và nhóm bên đó có một rừng tùng nhỏ rộng chừng một trượng. Hàn Tiểu Tranh vội chấn giọng gọi lớn: “Hạ cô nương... Đoạn cô nương...”.

Không nghe thấy ai trả lời, trái lại nghe một tiếng thét thảm thiết! May thay, đó không phải giọng nữ, nhưng nó cũng làm cho Hàn Tiểu Tranh toát mồ hôi.

Không kịp suy tính gì thêm, Hàn Tiểu Tranh lập tức phi thân lượn về hướng rừng tùng.

Thân người vừa nhô lên liền nghe thấy tiếng một loạt cung nỏ, đã có vô số tên phóng ra như phi hoàng bay đầy trời, vừa nhanh vừa mạnh, nhưng lại từ phía rừng tùng bắn ra.

Hàn Tiểu Tranh vừa giận vừa sợ, lúc Hàn Tiểu Tranh lướt qua rừng tùng, hầu như không đụng phải sự mai phục nào, không ngờ mới chớp mắt qua đã có một trận mưa tên như vậy.

Trong tiếng hét lớn, kiếm của Hàn Tiểu Tranh đã tỏa ra vạn đạo hào quang, phủ kín xung quanh đến gió cũng không xuyên qua được.

Một tràng tiếng “tinh tang” vang thành một chuỗi, Hàn Tiểu Tranh đã gạt hết số tên được bắn ra.

Nhưng đợt mưa tên thứ hai lại tiếp tục phóng tới, tựa hồ như không muốn cho Hàn Tiểu Tranh có cơ hội để thở.

Hàn Tiểu Tranh lay động tâm niệm, hiểu ra vì lúc này mình đang ở trên không, bọn người mai phục lại ở trong chỗ tối, cho nên khi bọn chúng nhìn Hàn Tiểu Tranh là từ dưới nhìn hướng lên, có thể nhìn rõ thân hình của Hàn Tiểu Tranh, còn Hàn Tiểu Tranh nhìn vào rừng tùng thì chỉ thấy một màn tối mịt mù. Vì vậy nên Hàn Tiểu Tranh rơi vào thế bị động, chỉ biết gạt tên.

Nghĩ thế, Hàn Tiểu Tranh chột hú một tiếng rồi lướt xuống như một tia chớp đen, vạch ra trên không trung một luồng sáng cong cong ưu mỹ tuyệt đẹp.

Chớp mắt, Hàn Tiểu Tranh đã tiếp cận mặt đất.

Hàn Tiểu Tranh lại đột nhiên đánh xuống đất một chưởng, mượn lực phản hồi

lướt đến phía trước như thủy ngân bắn vọt ra.

Cực nhanh như điện.

Hàn Tiểu Tranh nghe thấy tiếng thở trong rừng tùng, kiếm của Hàn Tiểu Tranh cũng thuận thế vung lên.

Kiếm xuất, máu vọt, người chết! Không còn gì gọn lẹ hơn nữa.

Công phu không kịp chớp mắt, Hàn Tiểu Tranh đã lấy mạng bốn tên cung tiễn thủ. Đồng thời, Hàn Tiểu Tranh cũng đã xuyên qua một số cây tùng chân thấp.

Phía sau vẫn còn tên bắn tới, nhưng Hàn Tiểu Tranh không còn lòng dạ nào để ý đến, chỉ còn cách dùng bộ pháp quỷ dị để phóng đi, tên nổ đều phóng mất hút vào không gian.

Mấy lượt phóng đi, Hàn Tiểu Tranh đã nhìn thấy đội người của Đoạn Như Yên: vừa nhìn sang, đã có gần trăm người đang vây bọn họ, ác đấu không ngừng, mà trong đó có không ít người võ công khá cao. Hoàn toàn không giống đám người ngăn trở võ công quá sức tầm thường lúc vừa xông tiến vào nội viện.

Sấu Quỷ Môn đã ngã quy hết mười mấy người, Bàn Đại Tiên la hét liên hồi, hai người mặc áo trắng liên thủ cố sống cố chết đánh với Bàn Đại Tiên, ba người đã chiến đến độ khó phân khó giải.

Ngoài ra còn có mười mấy người áo trắng, binh khí sử dụng toàn là một ngọn loan đao, khinh thân công phu của họ cực tốt, chiêu thức công phu cũng quỷ dị hiểm độc, đao quang của bọn người áo trắng tương xạ, chớp tắt như u linh.

Hàn Tiểu Tranh lập tức nhận ra bọn bạch y này là bọn người Hàn Tiểu Tranh đã gặp trong lần đầu tiên tiến vào Lục vương phủ.

Hàn Tiểu Tranh không dám chậm trễ, hét lớn một tiếng rồi bay thẳng vào như một cơn lốc.

Lập tức có hai tên áo trắng xông đến ngăn lại.

Bấy giờ, Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy Đoạn Như Yên đang bị ba tên vây công, tình thế suy yếu khả nguy, không khỏi vừa sợ vừa giận, kiếm thân vừa chấn, một tiếng “koong” lớn vang lên, kiếm đã xuyên thẳng vào yết hầu của một tên, tốc độ đã đạt đến mức có thể truy tinh cản nguyệt.

Tên kia cả kinh, liền xoay lưng lộn ngược lại, đồng thời đưa đao xoạc ngang.

Nhưng lưỡi đao lại hươ vào không trung.

Kế đó, hắc cảm thấy dưới bụng lạnh ngắt, kiếm của Hàn Tiểu Tranh đã rạch bụng dưới của hắc một đường hở toác ra.

Máu nóng phụt xối xả, còn chưa kịp la lên tiếng nào, Hàn Tiểu Tranh đã phi một cước trúng vào cằm hắc. Một tiếng “cốp” thật lớn, cả phần cằm của hắc đã lìa khỏi đầu, bắn thẳng vào mặt một tên bạch y nhân khác, còn thân người hắc đổ xuống như con diều đứt dây.

Tên áo trắng kia không liệu trước Hàn Tiểu Tranh sẽ dùng đòn này nên không kịp tránh né, chỉ vừa “a” một tiếng đã bị cái cầm của đồng bọn bắn trúng. Cú đá này của Hàn Tiểu Tranh dùng đến tám thành công lực, hấn làm sao chịu nổi, chỉ thấy hấn tức khắc ôm mặt hét lớn “oa oa”. Lúc này lưỡi kiếm của Hàn Tiểu Tranh đã thọc sâu vào miệng hấn thẳng đến giữa cổ họng.

Hàn Tiểu Tranh không hề ngừng lại, thân hình như khói lượn về phía Đoạn Như Yên.

Vừa lúc này, có một tên từ phía sau nhằm vào sau lưng Đoạn Như Yên chém mạnh.

Trong tay Đoạn Như Yên là một thanh đơn đao cướp được, dùng thật không thuận tay, trong sự vây công của ba người thật khó chống đỡ nổi nữa.

Hàn Tiểu Tranh vừa thấy hình thế nguy cấp, trong lúc gấp rút liền dùng nội lực hùng hậu vô tỉ hét lớn một tiếng: “Nạp mạng lại đây!”.

Tiếng vang như sấm động, mặt đất cũng rung lên một cái.

Tên tập kích Đoạn Như Yên nếu không ngừng tay thì đã có thể chém trúng Đoạn Như Yên, nhưng khi hấn nghe tiếng hét lớn như sấm rền giữa trời trong ấy, bị kinh hãi bàng hoàng, không điều khiển được lưỡi đao trong tay nữa.

Đoạn Như Yên nhân cơ hội này nên tránh được.

Đao lại vung ra nhưng đã chậm đi một chút, thân đao lạc vào không trung.

Nhìn không được, hấn liền biến chiêu, Hàn Tiểu Tranh đã như cuồng phong cuốn đến.

Tên kia kinh hãi, vội vã rời khỏi Đoạn Như Yên, chuyển sang đối phó sự công kích của Hàn Tiểu Tranh.

Điều khiến hấn không hiểu là bình thường hấn luôn cho rằng động tác của hấn rất nhanh nhẹn, hôm nay hấn lại giống như ông già lụ khụ. Thân người hấn chỉ nghiêng nghiêng mới xoay được nửa vòng, kiếm quang lạnh như băng trên tay Hàn Tiểu Tranh chỉ còn cách trong gang tấc.

Hấn chỉ còn kịp phát ra một tiếng hét hồn phi phách tán, Hàn Tiểu Tranh chỉ một kiếm đã cắt đứt cổ họng hấn.

Hấn như một khúc gỗ mục đổ sập xuống. Đến chết hấn vẫn không hiểu vì sao động tác của đối phương lại nhanh hơn hấn nhiều đến như thế.

Hai tên khác phát hiện Hàn Tiểu Tranh mới là nhân vật khó nhai nhất, lập tức buông Đoạn Như Yên ra, nhất tề bỏ về phía Hàn Tiểu Tranh.

Đây đúng là hợp ý của Hàn Tiểu Tranh.

Động tác của Hàn Tiểu Tranh nhanh không thể tả, một nhát kiếm cắm thẳng vào ngực trái của tên tiến công đến trước, ngay lúc đối phương ngã xuống, kiếm của Hàn Tiểu Tranh gạt một cái, đối phương lập tức nhận thấy một luồng sức mạnh kỳ lạ

truyền đến tay mình, lòng bàn tay nóng rực, thanh đao cầm trên tay không thể giữ nổi nữa, bật văng ra ngoài.

Không đợi hẳn phản ứng lại, Hàn Tiểu Tranh đã bấu chặt mạch môn trên tay phải của hắn, vừa kéo vừa đẩy, hắn liền bị lôi dậy, nghiêng về phía lưỡi đao của đồng bọn.

Hai tên cùng lúc kinh sợ hét lên.

Đồng bọn của hắn muốn thu đao lại, nhưng sợ Hàn Tiểu Tranh nhân cơ hội xông vào, vì do dự như vậy, lưỡi đao của hắn đã rạch qua người đồng bọn của hắn, một làn máu mỏng hiện lên.

Trong lòng hắn không khỏi phập phồng, bọn hắn vốn là đồng đạo trung nhân, giờ đây lưỡi đao của hắn lại chém trúng đồng bọn.

Hàn Tiểu Tranh vung tay, tên bị nắm trong tay liền thoát ra văng đi.

“Bình”, hai tên đụng mạnh vào nhau rồi cùng văng ra ngoài.

Vào lúc này, có hai tiếng la thảm thiết ở hướng khác vang lên, như thú rống.

Hai mắt Hàn Tiểu Tranh như điện quét qua, Bàn Đại Tiên cũng đã giải quyết xong hai tên.

Thì ra Bàn Đại Tiên thấy Hàn Tiểu Tranh trong chớp mắt đã giết được hai tên, tinh thần phấn chấn, đồng thời trong lòng cũng thầm thấy kỳ quái, gã thanh niên này làm sao võ công lại cao đến thế!

Còn võ công của hai tên đang sống mái với ông ta vốn không bằng ông ta được, chỉ là nhờ có thân hình bộ pháp kỳ dị mới chống cự được lâu đến thế. Như nay bọn chúng thấy Hàn Tiểu Tranh thần dũng như vậy, trong lòng khiếp sợ, tay chân luống cuống không khỏi chậm đi phần nào, lập tức bị Bàn Đại Tiên nhân cơ hội kết liễu tính mạng bọn chúng.

Bấy giờ, Sáu Quỷ Môn chỉ còn lại trên dưới ba mươi người, mà đối phương thì còn đến hơn bảy chục.

Nhưng sau khi Hàn Tiểu Tranh gia nhập vào vòng chiến, tình thế đại biến, vì với võ công của Hàn Tiểu Tranh, bất kỳ một đối thủ nào cũng không thể đi quá năm chiêu, trên cơ bản là chỉ giơ tay nhắc chân cũng đã khiến đối thủ mất mạng.

Vì vậy mà đối phương không thể không chia ra hai mươi người vây công Hàn Tiểu Tranh.

Lại nghe Hạ Vũ cất cao giọng: “Chư vị đừng ham chiến, e rằng các lộ nhân mã khác cũng gặp phải sự vây công như chúng ta. Nhất định là chúng ta đã trúng kế của Thần Thủ. Mọi người hợp lại, xông về một hướng!”.

Hàn Tiểu Tranh nghe vậy, trong bụng giật mình nghĩ thầm: “Dự đoán của cô ta cũng có lý. Tình hình ta gặp phải trong rừng tùm có thể chứng minh cho điểm này!”.

Trong lòng nghĩ vậy, Hàn Tiểu Tranh liền đoán có khả năng Thần Thủ vốn

không hề rời khỏi Lục Vương phủ.

Thù hận lập tức xâm nhập vào từng tắc da thịt xương tủy.

Hàn Tiểu Tranh liền đánh ra tuyệt học trong Thiên Cơ Thần Công – Kiếm Bất Do Kỳ!

Kiếm thế cuộn cuộn như sóng nước, lưỡi kiếm uốn lượn như vòng cung, mũi kiếm lạnh lùng lữ lượt xếp thành từng lớp, tựa hồ như có thể cắt không khí ra thành từng mảnh nhỏ.

Máu tươi bắn tung tóe, tiếng la hét không ngừng. Dưới một kiếm đã có thất tử ngũ thương.

Mùi máu tanh trong không khí thoáng chốc đã nồng lên cực độ. Dường như chỉ cần đưa tay ra thì có thể bắt lấy một nắm đầy máu tươi dính vào.

Kiếm pháp kinh người đã khiến cho đám người vây công Hàn Tiểu Tranh hồn phi phách tán. Trong một kiếm của Hàn Tiểu Tranh, binh khí trong tay bọn chúng cơ hồ đã biến thành một khúc củi lửa vô dụng, còn cơ thể bọn chúng thì trở thành một ngọn cỏ mặc cho người ta dẫm đạp.

Một sự khiếp sợ từ tận đáy lòng chúng dâng lên.

Kỳ thực, loại khiếp sợ trên một mức độ cực lớn này không phải đối với cái chết của bản thân, mà là đối với sự cận kề cái chết một cách bất minh bất bạch.

Có khi, những thứ đã hiểu rõ thì rất hiếm khiến người ta kinh sợ, còn đối với những thứ mà người ta lại không biết gì, cao thâm khó lường thì thường lại có cảm giác rất đáng sợ. Kiếm pháp, võ công của Hàn Tiểu Tranh đối với bọn chúng mà nói, đã không còn có thể nghĩ ngợi gì thêm. Bởi vì bọn chúng nhận thấy dù cho mười mấy người bọn chúng đứng yên bất động cho người ta đến chém, cũng không dễ gì trong một thời gian ngắn như vậy lại tạo ra được thất tử ngũ thương.

Huống hồ, bọn chúng cũng là cao thủ, tuy không phải tuyệt đỉnh cao thủ, nhưng mười mấy người hợp lại thì tuyệt đối không thua gì một tuyệt đỉnh cao thủ.

Bọn chúng không khỏi sinh ra thoái chí trong lòng, chiến cục này cũng ảnh hưởng đến số người khác giống hệt vậy. Nhóm người Đoạn Như Yên đều tinh thần phấn chấn, còn đối phương trong thoáng chốc đã cảm thấy sự ngội lạnh từ sâu tận đáy lòng trào lên.

Thật ra, bọn chúng không hề biết Hàn Tiểu Tranh đã trải qua một lịch trình vô cùng đáng sợ, đó là khi sử dụng chiêu Kiếm Bất Do Kỳ vừa rồi, Hàn Tiểu Tranh đã bất giác đưa công lực tăng đến cảnh giới Phật Diện Phật Tâm.

Đánh xong một chiêu, trong đầu Hàn Tiểu Tranh xuất hiện một màn không trống rỗng trong một thời gian cực ngắn.

Nếu lúc này, đối phương lập tức ra tay thì Hàn Tiểu Tranh vốn không còn sức phản kích. Thậm chí có thể nói Hàn Tiểu Tranh không thể phản kích. Vì trong thời

khắc này, tư tưởng của Hàn Tiểu Tranh đã chết.

May mắn là trạng thái này xẹt qua rất nhanh.

Hàn Tiểu Tranh từ một giấc ngủ trầm trống rỗng tỉnh lại, có chút ngỡ ngàng, nhưng ngay sau đó liền ý thức được chuyện gì đã phát sinh trên người mình.

Nhất định là xuất hiện trạng thái mất trí như Phục Ngưỡng đã nói. Có lẽ do thời gian Hàn Tiểu Tranh sử dụng công lực đến cảnh giới Phật Diện Phật Tâm quá ngắn nên mới không tiến vào trạng thái mất trí hoàn toàn.

Bất luận thế nào, việc này cũng đủ đáng sợ rồi. Hàn Tiểu Tranh không cách nào tưởng tượng nổi, hoặc giả nói không dám tưởng tượng sau khi mất trí thì mình sẽ làm những gì.

Bọn người của Lục vương phủ đương nhiên không biết Hàn Tiểu Tranh đã trải qua một đoạn biến cố đáng sợ như vậy, bọn chúng tuyệt đối không dám mạo hiểm tiến công Hàn Tiểu Tranh lần nữa.

Bọn người của Lục vương phủ chiếm ưu thế nhờ số đông lại vì một chiêu kiếm kinh thế hãi tục của Hàn Tiểu Tranh làm cho lui về thế thủ.

Lần này, Bàn Đại Tiên đối với Hàn Tiểu Tranh khâm phục đến nỗi muốn dập đầu xuống đất. Binh khí ông ta dùng vô cùng cổ quái, tay trái cầm một sợi dây thừng, tay phải cầm một cây tiêm đao, hình dáng có vẻ giống một tay đồ phu, ông ta dùng sợi thừng ở tay trái khóa đối phương lại, rồi dùng tiêm đao ở tay phải lấy mạng đối phương.

Đương nhiên, làm thì phức tạp hơn nói như vậy nhiều, vì người khác không thể đứng yên một chỗ cho ông ta khóa, cũng không thể đứng đó cho ông ta dùng đao cắm vào cơ thể mình.

Nhưng Bàn Đại Tiên làm rất hay, sợi thừng của ông ta dùng vừa nhanh vừa chuẩn. Đã có một tên tự cho mình thông minh, dùng tay bắt lấy sợi thừng của Bàn Đại Tiên, cho rằng như thế có thể tranh lấy sợi thừng của ông ta.

Còn chưa bắt được đã thấy tay trái Bàn Đại Tiên lấy một cái rất tiêu sái, sợi thừng liền như một con rắn độc quấn chặt lấy tay người, không đợi cánh tay dần thoát, tiêm đao của Bàn Đại Tiên đã cắt cánh tay đó xuống.

Lưỡi đao của ông ta dường như ven theo các khớp xương tủy mà vào, cho nên đao của ông ta không hề gặp một lực ngăn trở nào, đã có thể nhẹ nhàng cắt một cánh tay, một khúc chân thậm chí là cắt cả cái đầu xuống.

Ăn một bữa, biết một nhiều, không còn ai dám tiếp xúc trực tiếp đến sợi thừng của Bàn Đại Tiên, mấy tên bạch y nhân công kích vào sợi thừng của ông ta giống hệt mấy con búp bê vải nhảy tới nhảy lui để tránh bị sợi thừng quấn lấy.